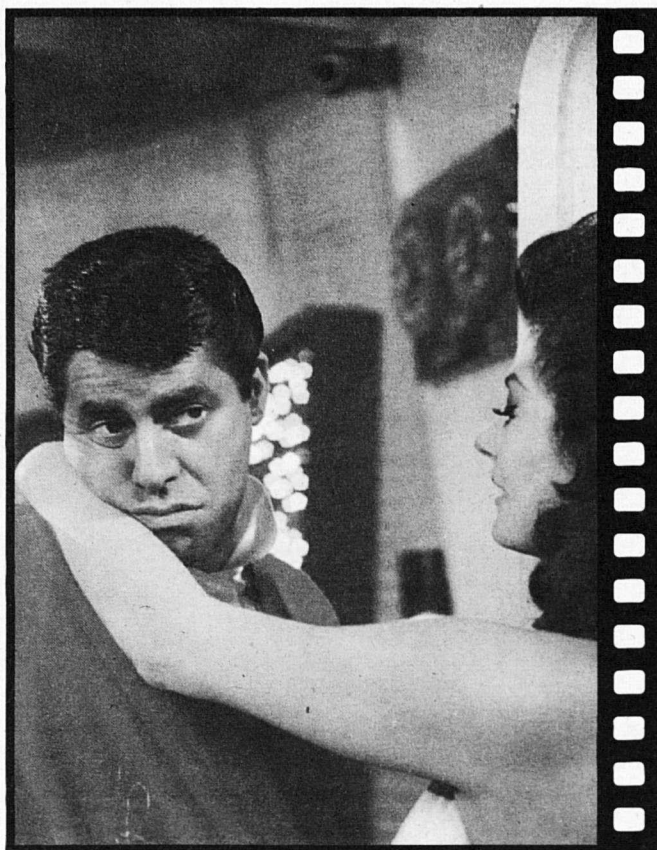

«ÚLTIMAS TARDES CON TERESA» O A LA CLÍNICA HI HA UN CAS

A Concha García Campoy

Aquelles tardes d'estiu —la fulla, verda, l'arbre nu, el vent...— amb la lectura obligada de *Últimas tardes con Teresa*, foren inescapables de calor i humitat clavada a la pell de l'os. D'intensitat també. Per molts motius no sempre justificats, el cronista recordaria l'estiu de 1965. «Aviat, l'any que ve, farà 30 de tot això», pensa mentre la mar de la tardor és entelèquia pura a les illes de les illes i amb el cor a la boca —i la boca és el llop i el llop l'hivern...— rememora lletra a lletra, passió a passió diversos aspectes, alguns de caire cinematogràfics, succeïts —Barcelona, estiu del 65— una tarda, això sí, sense la Teresa. A canvi —impossible oblidar la pell tendra, la *peau douce* de la noia en qüestió— tingué junt amb tota una col·lectivitat de ciutadans afortunats i triats per a la glòria la sort d'assistir-hi a un programa doble, ah, els programes dobles d'un temps groc amb l'afegit de «curts» protagonitzats per Tom & Jerry! que es concretitzava de la forma següent: *Caso clínico en la clínica*, *El hombre que mató a Liberty Valance*. Però malgrat tot no és ara el moment ni l'ocasió per parlar de John Ford. La partida, no pas d'escacs, es decanta per una inflexió a Frank Thaslin, que són tot just ara mateix temps de disbauxa i de glòria a l'horitzó.

Dintre d'aquest context, doncs, les estrelles de la reunió porten els noms i els llinatges de Frank Thaslin i Jerry Lewis. «Per molts anys, que esper siguin bons, la imatge de Jerry Lewis» —torna a meditar el cronista— «està lligada curiosament, o no tan curiosament, al món de la televisió. Quan per primera vegada entrà un televisor a ca meva —octubre/novembre de 1978—, es projectà a «Sesión de Tarde», el film *Tu, Kimi y yo*, i des de llavors ençà...». *Caso clínico en la clínica* —i el títol espanyol, res a veure amb l'original, *The Disorderly Orderly*, en realitat un pretenciós joc de paraules— quan José Luis Guarnier parla del seu director, al·ludeix a determinats signes apocalíptics de la nostra civilització. O almenys així ho escrivia a un llibre important. «Thaslin, encontró un alma gemela y también su discípulo atento en Jerry Lewis (1928), de quien se hizo cómplice cordial al separarse el popular cómico de Dean Martin, su pareja durante diez años. Lewis fue productor y protagonista de las tres mejores comedias de Thaslin que siguieron a su debut en la realización de *¿Qué me importa*

JERRY LEWIS A *UN CHALADO EN ÓRBITA*

el dinero?, *Lío en los grandes almacenes* y *Caso clínico en la clínica*. Su carrera —concluida por un prematuro fallecimiento— conoció un rápido declive a partir de la irregular *Una sirena sospechosa*, donde una cocina enteramente automatizada quedaría como último vestigio de sus talentos de relojero poético, cuyos artefactos enloquecidos —las implacables segadoras eléctricas de *Qué me importa el dinero*, el monstruoso aspirador de *Lío en los grandes almacenes*— se erigen en signos apocalípticos de nuestra civilización...».

Efectivament, tot un seguit d'apocalíptiques seqüències es desencadenaven com la melodia clàssica de tota la vida, però sense cap lirisme possible. Destructius, insubornables, una mica maquiavèlics encara que aquesta era una zona dominada absolutament per aquella terrible —meravellosa— Thelma Ritter. La sessió fou doble i continuada. Des de les 3:30 h de la tarda fins a primeres hores de la mitjanit, amb el No-Do obligatori inclús. El cas, sense dubte, era clínic a la clínica i la tarda aquella al Cinema Bonanova, ja tristament desaparegut, també. I ara, al cap dels anys, ho recorda a l'hora que per la ràdio, Onda Cero / García Campoy tresca silencis per a tots els àmbits de la seva llar conjugal, a terres de Beverly Hills / Puig des Molins.

P.D.: EL CRONISTA, MOLTS ANYS DESPRÉS D'AQUEST PROGRAMA DOBLE, VA VEURE AL CINE SERRA D'EIVISSA, EL FILM *ÚLTIMAS TARDES CON TERESA*. HORRIBLE. ABSOLUTAMENT HORRIBLE.

TONI ROCA
COLORADO SPRING, TARDOR 1994